

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/35/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201125
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5414201125.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom v Bratislave, Staré Grúnty 7, IČO: 35717769, zastúpená Mgr. Ľubomírom Karikom, advokátom so sídlom v Myjave, M. R. Štefánika 638/56 a JUDr. Alanom Strelákom, advokátom so sídlom v Bratislave, Na vŕšku 12, proti žalovanej: O. Z., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom R. XXX, bývajúca v X. N., Ľ.U. Š. XXXX/XX, v konaní o zaplatenie sumy 292,- eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty vo výške 43,40 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 131,- eur s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 17.03.2012 až do jej zaplatenia, pričom zaplatenie priznanej pohľadávky súd povoľuje žalovanej v splátkach po 20,- eur mesačne splatných vždy do 20. dňa príslušného mesiaca tak, že prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

II. Súd konanie ohľadne zaplatenia sumy 43,40 eura ako zmluvnej pokuty zastavuje.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

IV. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou na tunajší súd 03.03.2014 sa žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 292,- eur s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 17.03.2012 až do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 43,40 eura (t.j. mesačná zmluvná pokuta vo výške 10,85 eura x 4 mesiace omeškania od marca 2012 do júna 2012), ako aj náhrady trov konania.

Odôvodnil ju tým, že 05.09.2011 bola medzi žalobcom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 420112094 (ďalej len „ÚZ“) na čiastku 350,- eur, za odplatu vo výške 66,50 eura. Zmluvou sa dlžník zaviazal celkovú čiastku vo výške 416,50 eura uhradiť v súlade s čl. II zmluvy v 7 mesačných splátkach, a to v prvých 2 mesačných splátkach vo výške 7,- eur a ďalej v pravidelných 5 mesačných splátkach vo výške 80,50 eura. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdila žalovaná podpisom ÚZ. Žalovaná celkovo do dnešného dňa uhradila 124,50 eura, pričom posledná uhradená suma 30,- eur bola uhradená 21.02.2013. Vzhľadom na to, že žalovaná

neplnila riadne a včas v zmysle splátkového kalendára, žalobca jej oznámil stratu výhody splátok v zmysle § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V predžalobnej upomienke z 01.03.2012 žalobca upozornil žalovanú na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o zosplatnení záväzku z 11.05.2012 žalobca oznámil žalovanej, že celý dlh (zahrňujúci nesplatenú časť úveru a odplaty) sa stal splatným ku dňu 16.03.2012. Po zosplatnení záväzku z ÚZ bola žalovanou uhradená suma 30,- eur. Ku dňu vypracovania žaloby činí dlžná čiastka 292,- eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s odplatom v celkovej sume 416,50 eura a čiastkou vo výške 124,50 eura, ktorá bola uhradená žalovanou (416,50 - 124,50 = 292). V zmysle bodu 3 Obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (ďalej len „OP“) sa žalovaná zaviazala uhradiť v prípade porušenia podmienok zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 3,1 % z istiny úveru, a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky, splatnú v okamihu, keď sa žalovaná dostala do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Keďže istina úveru je vo výške 350,- eur, tak dohodnutá mesačná zmluvná pokuta je vo výške 10,85 eura (3,1 % z 350 = 10,85). V zmysle § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“) si žalobca uplatňuje úhradu zmluvnej pokuty až do dosiahnutia maximálnej prípustnej hranice určenej v citovanom nariadení, t.j. do dosiahnutia výšky poskytnutých finančných prostriedkov, pričom výška sankcií za omeškание nesmie presiahnuť maximálnu výšku v zmysle § 3a ods. 1 nariadenia. Po dosiahnutí tejto výšky si žalobca uplatňuje úhradu zákonného úroku z omeškania v zmysle § 3a ods. 3 nariadenia.

Žalobca prostredníctvom zástupcu podaním z 22.07.2014 zobral žalobu späť v časti uplatnenej zmluvnej pokuty.

Súd konal a rozhodol s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu (jeho zástupcu), ktorý svoju neúčast' na pojednávaniach opakovane ospravedlnil žiadajúc konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti, avšak nijakým spôsobom nereagoval na výzvy súdu.

Žalovaná na pojednávaní 18.06.2014 vypovedala, že ona aj hľadala pred pojednávaním doklady, ktoré má mať v súvislosti s uzavretou zmluvou o úvere, ktorú uzavrela so žalobcom 05.09.2011, ale tie doma zatiaľ nenašla, pretože medzičasom sa sťahovali. Vie, že má mať nejaký dlh voči žalobcovi, ale nevedela uviesť koľko. Pri poskytnutí úveru jej bola daná taká biela kartička, kde sa zapisovali jednotlivé splátky. Nevedela uviesť, koľko doposiaľ splatila. Minulý rok niekedy vo februári - marci bola u nich jedna pani od žalobcu, vtedy sa bavili o nejakom splátkovom kalendári a ona podpisovala nejaký papier s tým, že to bude splácať aspoň po nejakých 10,- eur mesačne. Potom jej tá pani povedala, že to musia schváliť na firme a že keď to schvália, tak jej prinesie alebo pošle nejaký papier. Ona čakala, ale doposiaľ jej nič neprišlo, ani dotyčná pani za ňou už neprišla. V tom čase, keď tá pani prišla za ňou, bola doma a mala vážnejšie zdravotné problémy, takže to ani nemohla splácať viac ako maximálne po tých 10,- eur mesačne. Po tie splátky chodila ku nej domov pani G.. Šlo o takú staršiu pani a s ňou aj zmluvu uzatvárala. Ohľadne tých splátok jednala s inou pani, ale jej meno uviesť nevedela, hoci sa jej predstavila, keď ku nej prišla. Žije v spoločnej domácnosti s manželom a dcérou. Manžel pracuje len na dohodu ako taxikár. Dcéra má 11 rokov. Bývajú v podnájme v 3-izbovom byte, za ktorý platia 220,- eur mesačne. V minulosti podnikala a z tých dôb má viacero dlhov, ktorých výška predstavuje cez 10.000,- eur, vrátane dlhov aj na zdravotnom poistení. Má občasný príjem z brigád. Dávky v hmotnej núdzi poberajú celá rodina a ich výška predstavuje cca 150,- eur + rodinné prídavky, teda celkovo niečo cez 170,- eur mesačne.

Na pojednávaní 23.07.2014 žalovaná predložila potvrdenie o odobratí splátkového kalendára datované k 19.02.2013, zmluvu o poskytnutí domáceho servisu uzavretú 05.09.2011, kedy bola medzi účastníkmi uzavretá aj ÚZ, k čomu uviedla, že z toho potvrdenia o odobratí splátkového kalendára je zrejmé, že jej celkový dlh mal predstavovať 292,- eur. Je presvedčená, že celú sumu, ktorú mala uhradiť na domáci servis, si už odo nej žalobca zinkasoval, pretože ak by tomu tak nebolo, tak by na potvrdení o odobratí splátkového kalendára bola uvedená vyššia suma, teda nie len to, čo si teraz žalobca voči nej uplatňuje ako dlh z ÚZ. Keď uzatvárala ÚZ, tak túto zmluvu aspoň tak jej oznámila pracovníčka, ktorá ju prišla s ňou uzatvoriť, musela uzatvoriť s ňou u nej v byte, aby videla jej pomery. Nedala jej možnosť výberu, akým spôsobom chce dohodnuté splátky uhrádzať a spolu so zmluvou musela uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí domáceho servisu. Ona takú zmluvu nežiadala uzavrieť, ale ak chcela úver, tak musela podpísať aj

domáci servis. Požiadala o povolenie zaplatenia žalovanej sumy v splátkach vo výške maximálne 15,- eur mesačne.

Vykonaným dokazovaním pozostávajúcím okrem výsluchu žalovanej z oboznámenia podstatného obsahu listinných dokladov predložených žalobcom a žalovanou mal súd preukázané, že 05.09.2011 žalovaná ako dlžníka a žalobca ako veriteľ konajúci prostredníctvom finančného agenta W. G. uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 420112094 podľa zákona č. 129/2010 Z. z. vo vtedy platnom znení (ÚZ). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového, hotovostného, spotrebiteľského úveru vo výške 350,- eur (istina) za celkový úrok 14 % z istiny s tým, že bola súčasne dohodnutá odmena vo výške 5 % z istiny. Dohodnutý úrok a odmena spolu predstavovali odplatu vo výške 66,50 eura, takže celková dlžná čiastka na úhradu predstavovala 416,50 eura. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť úver vrátane odplaty v 7 mesačných splátkach, a to v prvých dvoch mesačných splátkach, každej vo výške 7,- eur a ďalej v pravidelných 5 mesačných splátkach, každej vo výške 80,50 eura. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Priamo v zmluve (a obsahuje to aj čl. 1 OP) bolo dohodnuté, že po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany písomne inak. V zmluve je uvedená priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy vo výške 42,36 % a v OP (čl. 1) konkrétna RPMN pri úvere žalobcu na 7 mesiacov 66,19 %. Na OP tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy sa v ich spodnej časti nachádza podpis žalovanej.

Dňa 02.03.2012 bol formou doporučenej zásielky žalovanej odoslaný list z 01.03.2012 označený ako „Predžalobná upomienka - výzva k úhrade dlžnej sumy“, ktorou žalobca žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 292,- eur najneskôr do 5 dní od obdržania výzvy s tým, že bola súčasne upozornená, že ak nevykoná úhradu, po uplynutí 15-dňovej lehoty si podľa § 53 ods. 9 OZ žalobca uplatní právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky a budú voči žalovanej uplatnené všetky zmluvne dojednané sankcie. Dňa 15.05.2012 bol opäť formou doporučenej zásielky žalovanej odoslaný list žalobcu datovaný k 11.05.2012, označený ako „Oznámenie o zosplatnení záväzku“, v ktorom žalobca žalovanej oznámil, že záväzok zo zmluvy bol zosplatnený ku dňu 16.03.2012 z dôvodu omeškania sa s jeho splácaním. Jeho zosplatnenie teda žalobca učinil ku dňu 16.03.2012, teda takmer dva mesiace spätne pred urobením tohto úkonu listom z 11.05.2012, ktorý bol až následne žalovanej doručený. Právo zosplatniť úver podľa čl. 1 OP a aj zmluvy mohol podľa názoru súdu žalobca ako veriteľ využiť (za splnenia zákonných predpokladov podľa § 53 ods. 9 OZ) len v období do splatnosti niektorej zo splátok úveru a s účinkami ku dňu účinenia tohto prejavu vôle voči žalovanej ako dlžníkovi, ktorej bol tento prejav vôle žalobcu určený. Nijaké zákonné a ani zmluvné dojednanie neoprávňovalo žalobcu spätne zosplatiť úver (v tomto prípade takmer dva mesiace pred učeným prejavom vôle žalobcu „zosplatiť úver“). Naviac v danom prípade žalobca uvedený úkon vykonal zbytočne, nakoľko ku dňu 14.03.2012 už bola splatná posledná splátka úveru, takže v omeškaní so zaplatením celej dlžnej sumy titulom nesplateného úveru bola žalovaná už počnúc dňom 15.03.2012.

Žalovaná uhradila žalobcovi podľa žalobcovho tvrdenia celkovo sumu 124,50 eura, čo zodpovedá výške prvých troch splátok a časti štvrtej splátky čo do sumy 30,- eur. Zo žalovanou predloženého potvrdenia o odobratí splátkového kalendára s pečiatkou žalobcu a nečitateľným podpisom (splátkový kalendár vo forme bielej kartičky, v ktorej na ľavej strane je uvádzaný prehľad splátok na „domáci servis“ a na pravej na ÚZ bol žalovanej odobratý podľa tohto potvrdenia 19.02.2013 za účelom „kontroly splátok“ žalovanej) vyplýva, že nesplatený zostatok k 19.02.2013 predstavuje 292,- eur.

Súd mal zmluvou predloženou žalovanou preukázané, že v súvislosti s ÚZ bola medzi účastníkmi uzavretá v rovnaký deň ako ÚZ aj Zmluva o poskytnutí domáceho servisu (ďalej len „ZoDS“), podľa ktorej mala žalovaná na domáci servis zaplatiť úhradu (odmenu) vo výške 161,- eur, a to v pravidelných dvoch mesačných splátkach vo výške 80,50 eura. Ak z potvrdenia o odobratí splátkového kalendára (zaznamenávajúceho splátku ako na ÚZ tak aj na „domáci servis“) vyplýva, že mal zostať nesplatený zostatok k 19.02.2013 vo výške 292,- eur, t.j. vo výške žalovanej istiny, možno z toho bezpečne uzavrieť, že „domáci servis“ bol žalovanou v celom rozsahu vyrovnaný.

S ohľadom na prepojenosť ZoDS s ÚZ (ZoDS bola uzatváraná výlučne s ÚZ, na ktorú, poprípade splatenie úveru z nej bol viazaný aj zánik ZoDS), na zaplatenie dlhu žalovanej z ÚZ súd zohľadnil všetky platby žalovanej na domáci servis, teda už uvedenú sumu 161,- eur, považujúc ZoDS za absolútne neplatný právny úkon z nižšie uvedených dôvodov. Celkovo potom zostalo žalovanou neuhradených z ÚZ 131,- eur (292,- eur mínus 161,- eur), ktorú sumu súd priznal žalobcovi voči žalovanej zo žalovanej istiny.

Predmetom servisu podľa ZoDS mala byť „služba“ žalobcu voči žalovanej vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania (čl. I.). Za túto službu sa podľa zmluvy (čl. II bod 2.2.) žalovaná zaviazala zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 161,- eur, v pravidelných 2 mesačných splátkach vo výške 80,50 eura, splatnými pri preberaní splátok úveru v zmysle ÚZ. Pre prípad nesplnenia uvedeného záväzku podľa čl. II ZoDS bol žalobca oprávnený požadovať od klienta jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške 10 % z odmeny, splatnú v okamihu, keď sa klient dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa čl. III. ZoDS, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká písomnou dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom zmluvy, ktorá je predmetom domáceho servisu. Zo ZoDS je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s ÚZ, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy, teda ide o závislú zmluvu od ÚZ. Je to zvýraznené aj tým, že „cena služby“ dosahuje súčet výšky dvoch mesačných splátok dohodnutých v ÚZ (výšky ktorýchkoľvek dvoch splátok zo splátok 3 až 7), avšak splatných v čase splatnosti prvých dvoch splátok ÚZ. Suma sumárum, žalovaná fakticky mala celkovo platiť žalobcovi pokiaľ ide o prvé dve splátky ÚZ nie v ÚZ uvádzaných 7,- eur mesačne na každú z nich, ale celkovo 87,50 eura mesačne, práve vďaka ZoDS.

Cena za domáci servis podľa ZoDS vo výške 161,- eur prevyšuje výšku odplaty (navýšenia) dojednaného v ÚZ, predstavujúceho súčet 14 %-ného úroku a odmeny vo výške 5 % z istiny úveru (sumy 350,- eur), ktorá celkovo predstavovala 66,50 eura až o viac ako 240 % a predstavovala presne 46 % istiny poskytnutého úveru.

Žalovanej nebol ponúknutý iný spôsob uzavretia ÚZ, než súbežne so ZoDS. Žalovaná pritom uviedla, že ona takú zmluvu nežiadala uzavrieť, ale ak chcela úver, tak musela podpísať aj domáci servis. Tomu, že iný spôsob uzavretia úverovej zmluvy ako s domácim servisom žalovanej ponúkaný nebol, nasvedčuje aj výpoveď svedkyne W. G., konajúcej za žalobcu pri uzatváraní a podpise ÚZ a ZoDS žalovanou, vypočutej ako svedkyne vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 5C/105/2013, podľa ktorej vždy, keď uzatvára zmluvu o spotrebiteľskom úvere, musí súčasne uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí domáceho servisu. Jedna bez druhej sa nedá uzavrieť. Toto jej tvrdenie potvrdzuje vyjadrenie žalovanej, že ak chcela od žalobcu úver, musela súčasne s ÚZ uzavrieť aj ZoDS. Ak by poprípade mal žalobca poskytovať úvery aj bez domáceho servisu (také niečo v tomto konaní žalobca ani netvrdil a ani súd sa doposiaľ s takouto situáciou v prípade žalôb žalobcu vo svojej rozhodovacej činnosti nestretol), bolo by otázne, či je to realizované za rovnakých alebo obdobných finančných podmienok alebo sú to obsahovo výrazne iné zmluvy (z hľadiska ceny úveru, lehoty poskytnutia úveru atď.) výraznejšie nevýhodnejšie pre spotrebiteľov pokiaľ ide o podmienky poskytnutia úveru, nepriamo nútiace spotrebiteľov, ak chcú dostať úver, podpísať aj domáci servis obsahujúci v kontexte výšky úveru (a aj v kontexte v zmluve o úvere dohodnutej celkovej výšky odplaty) „úžernícku odmenu“, a to fakticky len za inkasnú činnosť žalobcu realizovanú v mieste bydliska dlžníka, okrem ktorej to malo byť aj poradenstvo. Poradenstvo pre klientov pritom banky a aj nebankové spoločnosti robia zásadne bezplatne v záujme získania a udržania si klienta. V súdenom prípade mal mať žalobca zo ZoDS výrazne vyšší finančný profit, ako ktorý je schopný dosiahnuť z uzavretej ÚZ a navyiac s ktorým má výrazne nižšie až zanedbateľné náklady v porovnaní s nákladmi na úver. Dojednaná výška odmeny je mierne povedané „neprimeraná“ nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia či už podľa ZoDS, ale aj vo vzťahu k výške úveru, dosahujúca takmer polovicu dojednanej istiny úveru. S ohľadom aj na žalobcom používaný reklamný názov „Kešovka“, je zrejmé, že na žalobcu sa obracajú klienti očakávajúci okamžité poskytnutie peňazí. Ak následne chcú toto očakávanie naplniť, nezostáva im iné ako zmluvu o domácom servise podpísať. Podľa názoru súdu skutočným účelom každej zo ZoDS je výrazne navýšiť odplatu za poskytnutý úver, na ktorý je viazaná, a to v súdenom prípade až o viac

ako 240 % tak, aby táto suma navyšujúca odplatu uvedenú v úverovej zmluve, nebola v nej uvedená, keď žalobca predkladá so žalobami úverové zmluvy bez akejkoľvek zmienky v žalobe, že v súvislosti s nimi boli uzatvárané aj ZoDS a koľko bolo na ne plnené, pričom súd až z vykonaného dokazovania zistil existenciu takejto zmluvy. Týmto postupom žalobcu, realizovaného ním podľa názoru súdu cielene, žalobca dosahuje to, že odplata za domáci servis sa nezapočítava do výpočtu RPMN, keďže nemá byť odplatom za úver, ale odmenou (cenou) za domáci servis, hoci v kontexte vyššie uvedeného je zrejmé, že práve servis má výrazne navyšovať celkový zisk žalobcu z poskytovania úverov. Žalobcovi už nestačí dojednaná výška odplaty uvádzaná v ÚZ spôsobujúca už aj tak výrazne vyššiu RPMN (uvedenú v ÚZ vo výške 66,19 %) ako je priemerná RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských a iných úveroch a pôžičkách - ďalej len „ZoSÚ“, ktorá bola 42,36 %, ale túto opäť výrazne navyšuje cez domáci servis. Týmto spôsobom dochádza z jeho strany k obchádzaniu ZoSÚ, ale aj ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, čo má s poukazom na § 39 OZ za následok neplatnosť ZoDS pre obchádzanie zákona a tiež aj pre rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ ide o výšku odplaty za domáci servis.

Z vyššie uvádzaných dôvodov, aplikujúc na zistený skutkový stav ustanovenia ZoSÚ a OZ o spotrebiteľských zmluvách, nakoľko v súdenom prípade s ohľadom na postavenie žalobcu a žalovanej pri uzatváraní a plnení zmluvy ide o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, konkrétne zo spotrebiteľského úveru, súd žalobe čiastočne, a to ohľadne už uvedenej sumy 131,- eur, vyhovel.

Z uvedenej sumy s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.01.2013 (so zreteľom na § 10c uvedeného nariadenia v aktuálne účinnom znení) priznal žalobcovi aj úroky z omeškania v žalovanej výške tak ako je uvedené pod bodom I. výrokovej časti rozsudku, keď žalobca si tieto úroky uplatnil až odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej splátky úveru, teda odo dňa, ku ktorému už bol splatný celý žalovanou neuhradený zostatok úveru.

Zároveň s poukazom na § 160 ods. 1 veta druhá O. s. p. súd s ohľadom na žiadosť žalovanej a jej pomery tak ako ich deklarovala, povolil žalovanej zaplatiť žalobcovi priznaný nárok v mesačných splátkach vo výške a za podmienok ich zročnosti tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

V časti, v ktorej zbral žalobca žalobu späť (ohľadne uplatnenej zmluvnej pokuty vyčíslenej sumou 43,40 eura, súd postupujúc podľa § 96 ods. 1, 2 O. s. p. s ohľadom aj na súhlas žalovanej konanie zastavil.

Vo zvyšnej časti predmetu konania, ktorej sa netýka vyhovujúci výrok a výrok o čiastočnom zastavení tohto konania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby (výroky I. a II.), žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu s ohľadom na čiastočný úspech, keď prevažujúci úspech vo veci mala žalovaná a táto si pre prípad úspechu žiadne trovy neuplatnila a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by jej v súvislosti s týmto konaním nejaké trovy v konkrétnej výške vznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).